NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01315

NOAH UN MARINKE

Hayyim Nahman Bialik

Permanent preservation of this book was made possible
by David & Goldie Blanksteen
in memory of
Aaron Teichberg

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

שול־ביבליאטעק

№ 6

ח. נ. ביאַליק

נח און מארינקע

פאַרלאַג
„קולטור־ליגע“
וואַרשע.

באַרקירצט פאַר קינדער.

געדרוקט אין 3500 עקז.
וואַרשע, 1921.

Nojach i Marynka. Ch. N. Bialika. Wyd. „KULTUR-LIGE“ Warszawa, 1921.

Druk. I. Hendlera, Warszawa, Długa 26.

נח און מאַרינקע.

נאָך אין די קינדער־יאָרן, באַלד ווי זיי זיינען שכנים געוואָרן, האָבן מאַרינקע—שקוריפּינטשיכעס שיקסל און חנינאַ־ליפּאַס בן־יחידל—נח, אַ ייִנגל אין אירע יאָרן, געשלאָסן צווישן זיך גאָר נאָענטע גוטפריינטשאַפט.

זי, מאַרינקע, איז דאָך דעמאָלט געווען אַזוי עלנד, אַזוי איינזאַם! צום ערשטן, בעת „דיאַדיאַ" סעראַפּים האָט נאָך געווינט אין יענער געגנט, איז נאָך נישט געווען אַזוי אומעטיק: די מומע פלעגט זי אָפּטמאָל שיקן צו אים אַ טעפּל, צי אַ זיפּל לייען און דערביי פלעגט זי שפּילן זיך אין זאַמד מיט סעראַפּימס שייגעצל, דעם קליינעם מאַקאַרקען. דער דיאַדיאַ אַליין האָט איר אויך געוויזן אָפּט אַ גוטע מינע: אין חגאות פלעגט ער איר פון מאַרק אַ בייגל ברענגען, און אַז די מומע האָט זי שוין צופיל געשלאָגן — פלעגט ער קומען און אַרויסרייסן זי פון אירע הענט. נאָר זינט דער דיאַדיאַ האָט זיך איבערגעצויגן און געלאָזן די דירה מיטן הויף פּוסטעווען — האָט זיך אויף איר אַ שוואַרצע כמאַרע אָנגערוקט. ניטאָ שוין מער קיין „דיאַדיאַ", ניטאָ מאַקאַרקע, נישטאָ גאָרניט. געבליבן איז נאָר אַ פאַרצאָרנטע „מומע", וואָס ציקעט זיך תמיד, און סטוסאַקעס, מיט הונגערן, מיט זיצן־פאַרשפּאַרט אין הויף, ווי אין אַ תפיסה.

פרײלינגס־צײַט, װען עס קאָכט די אַרבעט אױפֿן באַשטאַק און אױפֿן גאָרטן, פֿלעגט די מומע גאַנץ פֿרי, באַלד װי די זון גײט אױף, אַװעקלױפֿן אין באַשטאַן צו אירע אַרבעטאַרינס און קומען צוריק שטאָק־נאַכט, װען דער הימל איז שױן געװען אױסגעשטערנט. אַװעקגײענדיק, פֿלעגט זי אױף מאַרינקען דעם גאַנצן הױף איבערלאָזן, און, אגב, פֿאַרזאָגן איר הײזעריק מיטן האַרבן װאָרט, „זי זאָל זיך ניט דערװעגן אָפּטרעטן פֿון הױף אױף קײן מינוט נישט". מאַרינקע האָט געפֿאָלגט און פֿון הױף אין ערגעץ קײן שריט ניט געמאַכט. גאַנצע טעג פֿלעגט זי זיצן פֿאַרשפּאַרט צװישן די פֿיר װענט און היטן דעם הױף. נאָך גוט, װאָס דאָס קלײנע הינטל, שקוריפּין, האָט זיך גראָד דעמאָלט צו איר צוגעשאַרט און זי האַרציק ליב געקראָגן — אַז ניט, װאָלט זי די נודנעקײט ניט אױסגעהאַלטן.

אײן טײערן אוצר האָט זי געהאַט בײַ זיך פֿאַרבאָרגן — אַ שנירל פֿאַרטריקנטע, פֿאַרהאַרטעװעטע בײגעלעך, װאָס דער פֿעטער האָט איר, פֿאַר זײַן איבערפֿאָרן, אַ מתנה געלאָזן. װאָכן־לאַנג האָט זי ניט פֿאַרגונען זיך אױפֿצועסן זײ און אַלע מאָל, בלײַבנדיק אַלײן, פֿלעגט זי זײ אַרױסבאַקומען און דערמיט שפּילן זיך. איטלעכן טאָג פֿלעגן זײ בײַ איר אױסקומען שפּאָגל־נײַ און אַלע מאָל מיט אַ נײַער מעלה: ס'אַראַ געלינקע, קײַלעכיקע, װי די רינגעלעך, בראַסקען זיך, װי די שטײנדעלעך... זײ זײַנען אפֿילו פֿיצינקע, אָבער ס'אַראַ גראָבינקע, זע נאָר, ס'אַראַ גראָבינקע... קוים װאָס מע זעט אָן די לעכעלעך. צען מאָל אַ טאָג פֿלעגט זי זײ ציילן אױף די פֿינגער — און אַ מאָדנע זאַך: תמיד קומט אױס נײַן, נישט מער און נישט װײניקער. איז זי אָבער אײנמאָל שטאַרק הונגעריק געװען — האָט זי דעם יצר־הרע ניט געקאָנט בײַ־

שטיין און אַלע בייגעלעך אויפגעגעסן. פון דעמאָלט־אָן איז זי געבליבן ביי איין שקוריפּינען, און נאָך — ביים געדעכע־ניש פון דעם גוטן פעטער.

עלנד און פאַרומערט פלעגט זי זיצן גאַנצע טעג אויף דער פריזבע צווישן שטוב און דער שערענגע ביימער, און ביי אירע פיס איז געלעגן אויסגעצויגן שקוריפּין, דאָס איין־און־איינציקע באַשעפעניש, וואָס האָט איר האַרץ פאַרשטאַנען און געווען צו איר צוגעבונדן מיט לייב און לעבן. ליגט זיך דאָס הינטל נעבן מאַרינקען, קוקט איר אין מויל אַריין, קוקן זיך ביידע איינס דאָס אַנדערע אין די אויגן. פונדערווייטנס, פון דאָרט, וווּ די גערטנער מיט די קאַשטאַנעס זיינען, קומען אַהער זיך צו טראָגן אָפּגעריסענע טענער פון לידער, וואָס אַרבעטאָרינס־שיקסעס זינגען מיט זאַפטיקע, קלאָרע פרילינגס־שטימען — און ביידע, מאַרינקע מיט שקוריפּינען, שטעלן פּלוצים אָן די אויערן. דער הונט הויבט אָן ציטערן־פלאַטערן, און פּלוצים גיט ער זיך אַ כאַפּ־אויף און אַ שטעל אויף די פיס, דרייט מיטן עק און שטעלט־אָן אַ פּאָר צעברענטע אויגן אויף מאַרינקען, ווי איינער זאָגט: „לאָמיר גיין, מאַרינקע, און טאַקע באַלד!"... נאָר זי נעמט אים אויף אירע קני אַרויף און דריקט אים צו צום האַרצן: „מע טאָר נישט, שקוריפּין, מע טאָר נישט. די מומע שלאָגט"...

איינמאָל אין אַזאַ טאָג האָט עפּעס אין שכנישן הויף זיך גענומען רודערן. „די זשידעס זיינען שוין דאָ", האָט די מומע איר געזאָגט.

פון יענעם טאָג אָן איז דער מומעס פאַרזאָג, ביים אַוועק־גיין, געוואָרן האַרבער און אירע קנייפּן — פעפערדיקער. זי האָט אָנגעהויבן היטן זיך נאָך פיל מער, ווי פריער: אַלצדינק, וואָס מע קאָן נאָר פאַרבאַהאַלטן, צי פאַרשליסן — האָט זי

געזעצן, ווי ווייט מעגלעך, צו באַוואָרענען: אויפגעהאָנגען שלעסער אויפן קעלער, אויפן בוידעם, אויף דער שאַפע, געבראַכט פון ערגעץ אַ נייעם הונט אויפן הויף.

„גיב אַכטונג מיט ביידע אויגן — פלעגט זי מאַרינקען פון דעמאָלט־אָן צען מאָל פאַרזאָגן — הערסט?"

און מאַרינקע בויגט אָן דעם קאָפ און הערט. נאָר אין דער זעלבער מינוט, ווי די הויף־פאָרטקע פון יענער זייט סאָד גיט צוויי מאָל אַ סקריפ און פאַרקלאַפט זיך אונטער דער מומעס פלייצע — אַזוי באַלד שטייט זי שוין נעבן דער הויכער צוים, וואָס גרענעצט איבער ביידע הויפן. פון זינט די יידן האָבן זיך אַהין אַריינגעצויגן, קאָן זי אונטערן פלויט אַזוי אָפשטיין שעהנווייז, אָנגעשפאַרט מיטן קעפל אויף ביידע הענטלעך און צוגעשמידט מיט די אויגן צום שפעלטל. אַזוי צו שטיין איז איר פיל ליבער, איידער זיצן און נודען זיך אויף דער פריזבע. זי זעט אַ פרישן מענטשן און הערט עפעס משונה־מאָדנע ווערטער: „גיר־גיר" — קיין איין וואָרט פאַרשטייט זי ניט.

אויף דער ערד פון יענער זייט פלויט ליגן, צונויפגעלייגטע און אָנגעוואַלגערטע, יאַרוסן און גלאַט אַזוי בערג מיט קלעצער, באַלקנס, ברעטער, שינדלען, דרענגלעך, פון זיי אַ סך — אַלטע און פאַרשוואַרצטע, און אַ סך — נייע און פייכטלעכע, וואָס גלאַנצן נאָך מיט יונגער ווייסקייט, באַגילדעט ערטערווייז מיט פעטע קלעפיקע טראָפנס פון רויער, שאַרף־שמעקנדיקער „זשיוויצע". איבערן הויף פאָרן פורלעך אויף־און־אָפ. צווישן די יאַרוסן דרייט זיך אום אין אַ קאַפאָטע אַ נידעריק באַוואַקסן מענטשל מיט אַ קיילעכיק בייכל, פאָרקעט זיך דאָרט און קרעכצט און באַגיסט זיך מיט שווייס

— „דאָס איז טאַקע דער זשיד" — באַשליסט מאַרינקע

שרעקעדיק, און קוקט פונדעסטוועגן ווייטער.

ביים ייִד פאַר די פיס פּלאָנטעט זיך עפּעס אַ שוואַרצ-חנעוודיק געקרייזלט ייִנגל: ער קלעטערט אַלע מאָל אויף די יאַרוסן אַרויף און אַראָפּ, שפּרינגט איבער קלעצער, איבער ברעטער, מאַכט זיך פּאַר אַ בעל-עגלה, שטייט כּלומרשט אויף דער קעלניע און שמייסט מיט דער בייטש אין דערלופטן: „היי, היי!" דער אַלטער מיט דער קאַפּאָטע שרייט אויף אים אָן, שטופּט אים פון יאַרוס אַראָפּ, גיט אים הינטן מיט דער קני און טרייבט אים דורך — און דאָס ייִנגל לאָזט זיך לויפן אַהיים מיט אַ ביטער געוויין. באַלד דערויף דערהערט זיך אין הויף אַ קוויטשענדיקער ווייבערשער קול פון שטוב אַרויס: „נינאָ-ליפּאָ! נינאָ-ליפּאָ!..." דערנאָך אַ ליאַרעם, אַ געפּילדער, וואָס מאַרינקע פאַרשטייט דערפון קיין וואָרט נישט... דער קליינער שקוריפּין, וואָס איז אויך דערביי געשטאַנען, הויבט אָן פלוצים שפּרינגען אויפן פלויט און—„האַוו-האַוו!". אַ דער-ציטערטע האָט מאַרינקע זיך אַוועקגעטאָן פון פלויט אַוועק און גלייך אַנטלאָפן מיט שקוריפּינען צוריק אויף איר אָרט— אויף דער פּריזבע.

— אַ לעבעדיק ייִנגל — האָט מאַרינקע אַ טראַכט גע-טאָן—איז ער אויך אַ זשיד?

מאַרינקע איז נאָך דעם אַ פּאָר טעג געווען פאַרטראָגן, שקוריפּינשטשיכען באַדינט און געהאָלפן איר אין דער שטוב-אַרבעט, אין סאָד האָט מען דיביימער גראָד געשווירן, האָט מען זיך מיט דער קליינער אַ גאַנצן טאָג געשאַפט און אומ-געטריבן הין און הער. דאָ לויף אין קעלער, קלעטער אויפן בוידעם, און דאָ מוז זי געבן עסן די הינער און חזרים — און צו דעם אַלעמען כאַפּט זי אַלע מאָל קנייפּן. ביים ייִד אויפן הויף הערט מען נאָר, ווי מע וואַרפט ברעטער אַרויף און

אַראָפּ: „טראַר — טאַראַראַך!“ און שקוריפּינשטשיכע האַלט אײַן אײַן זידן און קנײַפּט אָן אויפֿהער...

אין עטלעכע טעג אַרום, אײנמאָל גאַנץ פֿרי, באַלד ווי די מומע איז פֿון הויף אַוועק, שטייט מאַרינקע ווידער בײַם פּלויט. גענומען אים באַטראַכטן נענטער, גיט זיך איר אַ וואָרף אין די אויגן אַ לאָך פֿון אַ סוק, וועלכער איז אַרויסגעפֿאַלן פֿון אַ פּלויט-ברעט. דאָס לעכל משופּעדיק, און לענגלעך-קײַלעכיק, ווי אַן אָקסן-אויג, איז געווען גאָר נידעריק פֿון דער ערד, פּונקט אַנטקעגן דעם שכנס פּריזבע. מאַרינקע האָט זיך אויף די קני געשטעלט און קוקט זיך אײַן אין לעכל. אַרום איז טונקל, שאַ-שטיל. צווישן פּלויט און דעם שכנס שטוב, סאַמע אונטער די ברעגעס דאַך, ציט זיך אַ שוואַרץ פּאַסעקל פֿריש צעגראָבענע ערד. דאָס פּאַסעקל שטעלט פֿאָר אַ גאַנצע שורה פֿון פּיצינקע בײמעלעך, און אין מיטן שטעקט אַ גראָב-אײַזן. זען זעט מען קײנעם ניט. „ווער קאָן עס דאָ זײַן?“ — וווּנדערט זיך מאַרינקע.

„שאַ, מע גייט“. שקוריפּין גיט זיך אַ כאַפּ-אויף, גרייט צו אָנהויבן בילן.

„טס!“ פֿאַרכאַפּט מאַרינקע און שטילט אײַן דעם הונט, דערנאָך הערט זי זיך ווײַטער צו. נישט מע גייט, נאָר מע שפּרינגט. עמעצער שפּרינגט פֿון יענער זײַט: האָפּ-האָפּ! — ווי אַ לאָשעקל, אַלץ נענטער אַהער, אַהער...

און באַלד איז אין הינטערגעסעלע, צווישן פּלויט און שטוב, געקומען צו שפּרינגען דאָס שוואַרצהנעוודיק, געקרײזלט יינגל. „ס'איז ער!“ — דערקענט אים מאַרינקע און האַלט אײַן דעם אָטעם.

דאָס יינגל האָט געלויכטן פֿאַר גרויס פֿרייד און גליק, הויבט די פּולע הויפֿן אין דער הויך, כאַפּט אַ טענצל אונטער

און זינגט: „ס'אי דאָ, ס'אי דאָ!" פון די פאַרמאַכטע העגט שיטן זיך ביי אים אַלע מאָל דורך די צונויפגעדריקטע פינגער אויף דער ערד אַרויס קערנדלעך פון אַרבעס, אַרבוז־יאָדערן און פּאַסאָליעס:

— „משוגע"—טראַכט מאַרינקע, און אַ שטיל געלעכטערל בלייבט איר שטעקן קיצלענדיק אין האַלז, נאָר זי האַלט זיך איין. מיט איין האַנט פאַרשטעלט זי זיך דאָס מויל, מיט דער צווייטער — שקוריפּינען. זי דערקענט אין זיין פלאַטערן, אַז ער קאָן זיך אויך ניט איינהאַלטן, אָט־אָט שיסט ער אויס.

— וואָס אי' דאָ? — האָט זיך ביי איר אַרויסגעכאַפּט נישט־ווילנדיק פון מויל אין לעכל אַריין, און באַלד האָט זי חרטה געקראָגן.

דאָס יינגל האָט לייכט אַ ציטער געטאָן: און אומגעקוקט זיך אַ געפלעפּטער. אויף גיך האָט ער אין קעשענע די קע־רנדלעך פאַרבאַהאַלטן. דערזען דאָס לעכל, האָט ער זיך שטי־לערהייט אויף דער קני געשטעלט און מיט לייכט־דערשראָ־קענע אויגן אַהין אַ קוק געטאָן. פון דאָרט האָט אים אַנטקעגן אַ שמייכל געטאָן אַן אויג, אַ קלוגס, אַ ליכטיקס...

אַ ווײַלע זיינען זיי שטיל און פאַרלעגן אַזוי געשטאַנען.

— ווער ביסטו? — האָט ער ענדלעך אַ פרעג געטאָן דאָס אויג.

— איך... מאַרינקע...

— און איך בין נח!...

זיי זיינען אַ ווײַלע שטיל געבליבן. מאַרינקע האָט זיך אַ־ביסל פון לעכל אָפּגערוקט. נח האָט זי אַ ווײַלע באַטראַכט און זיך אָנגערופן, ווי מיט פאַריבל:

— וואָס קוקסטו אַהער? דו?

— גאָרנישט. כ'וויל זען, וואָס טוסטו דאָ?

— איך?... כ'זיי דאָ...

— כי-כי-כי—האָט מאַרינקע זיך צעלאַכט און פאַרגראָבן זיך מיטן קאָפּ צווישן די אַקסלען.

— וואָס לאַכסטו, דו?—האָט זיך נח אָפּגערופן מיט פאַרדראָס אַ ביסל באַליידיקט.

נאָר דאָ האָט דער הונט אַביל געטאָן. נח האָט זיך באַלד געלאָזט איבערבעטן און פאַרפירט מיט איר אַ שמועס מכח דעם הונט. ער פרעגט, זי ענטפערט. און אַזוי איז עס אַוועק, ביז ער האָט איר גענומען איינרעדן, זי זאָל מיטן הונט אַריבער צו אים, אין היטערגעסעלע.

—„איך, זעסט—האָט נח מיט איר איינגעטענהט—אַ גערטנדל זיי איך. קום וועלן מיר זייען ביידע. כ'האָב אַלצדינק, זאָל איך אַזוי לעבן! אָט, זע, פּאַסאָליעס, און אַרבעס, און יאָדערן"—דערביי האָט ער פון די קעשענעס גענומען שלעפּן נאָכאַנאַנד די קערנדלעך.—

—„וועסט קיינעם ניט דערציילן?—האָט ער זי פּלוצים אַ פרעג געטאָן—ס'איז דער מאַמעס. כ'האָב שטילערהייט אַרויסגעשלעפּט, די מאַמע זאָל ניט וויסן; אַז ס'וועט אויסוואַקסן, וועל איך איר אָפּגעבן ת"ק טוויזנט מאָל מער. כ'זאָל אַזוי לעבן... נו, מאַרינקע, ווילסט?"

מאַרינקע שאָקלט מיטן קאָפּ:

— ניין!

— פאַרוואָס?— פרעגט נח געפאַלן ביי זיך.

— אַזוי, אין היטערגעסעלע נישטאָ די זון.

— איז וואָס?—האָט נח זיך פאַרוואונדערט און דערשראָקן.

— וועט וואַקסן „אין סטויפּ אַריין", אומזיסט דיין אַרבעט.

— אַי, ס'אַ ליגן,—האָט נח זיך ווידער באַליידיקט און

שיער ניט אָנגעהויבן וויינען—ס׳וועט וואַקסן, וואַקסן, אַ סך, אַ סך אויסוואַקסן. פאַרנאַכט דערלאַנגט אַהער די זון. כ׳האָב אַליין געזען, איך ווייס בעסער...

מאַרינקע האָט גאָרנישט ניט געענטפערט. זי האָט גענומען דעם הונט צו זיך אויף די הענט, גלעט אים ווייך איבערן קאָפּ און בלאָזט אים קיל אונטערן אויער. נח האָט איר געוואָלט נאָך עפּעס זאָגן, נאָר דאָ האָט זיך איבערן הויף געלאָזט הערן אַ קוויטשענדיקער ווייבערשער קול פון שטוב אַרויס:

— נח! נח!

— נח האָט אַ שפּרונג געטאָן און באַלד פון געסעלע פאַרשוואונדן.

פון יענעם טאָג אָן זיינען ביידע קינדער געוואָרן גוטע פריינט. אַלע מאָל, ווען שקוריפּינשטשיכע איז פון הויף אַוועק, פלעגן זיי זיך אין דערשטיל אויפן זעלבן אָרט צוזאַמענטרעפן און דורכן לעכל אויסדערציילן איינס דאָס אַנדערע אַלץ, וואָס ביי זיי אונטערן האַרצן.

נח פלעגט דערציילן אַ סך, אַ סך, מיט האַרץ און מיט התפּעלות און מיט שבועות. בעת־מעשה פאַרפאַרבן זיך ביי אים די בעקלעך — פלאַם־פייער, און די אייגלעך צעשפּילן זיך אים. דערציילט האָט ער איר פון זיין געבורטס־דאָרף, וווּ זיי האָבן פריער געוווינט, וואָסערע חברים ער האָט אין דאָרף געלאָזן, וואָסערע שייניקע הינטעלעך ער האָט דאָרט פאַרמאָגט. „אוי, אוי — ער מאַכט־אָזש צו די אויגן — אַזעלכע קליינינקע, אַזעלכע שייניקע!...” נאָך פלעגט ער אויך דערציילן פון עפּעס אַ וואַלד: גאָר־גאָר־גאָר אַ גרויסער, ווי די גאַנצע וועלט, זאָל ער אַזוי לעבן! די ביימער אַזוי הויך — אַ

שרעק, ווי הויך! ער איז אַליין דורך יענעם וואַלד געפאָרן, זאָל ער אַזוי לעבן! בעתן איבערציען זיך איז ער מיט די עלטערן דאָרטן דורכגעפאָרן. מע פאָרט, און מע פאָרט, און מע פאָרט, און דער וואַלד לאָזט זיך גאָר נישט אויס. ווען זיי זיינען פון וואַלד אַרויס — געדענקט ער נישט. ער איז אַנטדרימלט געוואָרן אויפן וואָגן, ליגנדיק אויף אַן איבער־בעט. און אַז ער האָט זיך אויפגעכאַפּט און מער נישט געזען קיין וואַלד — האָט ער זיך צעוויינט, זאָל ער אַזוי לעבן. ער האָט אַזוי געוויינט! אפילו די בהמה „מינקע" האָט אויך גע־וויינט. זי איז פון הינטן נאָכגעלאָפן, צוגעבונדן צום וואָגן מיט אַ שטריק — און אַלע מאָל פלעגט זי פאַרדרייסן דעם קאָפּ אַרונטער און געוויינט: מ־ע־ע. דאָס האָט זי געבענקט נאָכן קעלבל, וואָס איז פאַרבליבן אין דאָרף. אוי, איז דאָס געווען אַ שיין קעלבל! אינגאַנצן אַ רויטינקס מיט אַ ווייס לאַטקעלע אויפן שטערן. אַ גאַנצן טאָג האָט עס געבריקעט; אַלע מאָל מאַכט עס: האָפּ־האָפּ! פּעטראָ האָט דאָס אָפּגעקויפט פאַר צען גילדן, זאָל ער אַזוי לעבן! דאָס לאָשעקל האָבן זיי קוזמען פאַרקויפט. עס איז געווען אַ שוואַרצלעכס און ס'האָט ליב געהאַט זיך בריקען. אין דאָרף האָבן זיי געהאַט אַ סך בהמות מיט אַ סך פערד. איצט האָבן זיי מער ניט ווי איין בהמה, טאַקע מינקע, און איין פערד, „שמאַראָוואָז" רופט מען אים. אָן־אָ שטייט ער אין שטאַל. ע, זי, מאַרינקע, האָט נישט קיין „שמאַראָוואָז"...

מאַרינקע ווידער פלעגט, פון איר זייט, דערציילן נחן, וואָסערע מיני אַרבעט זי האָט אין שטוב און אין סאָד; שוין אַ סך פרוכטן אין סאָד פאַראַן און זי נעכטיקט דאָרט אין די פינסטערע נעכט. איינע אַליין שלאָפט זי דאָרט אין ביידל, זי האָט זיך דאָרט אַזוי מורא. אַ גאַנצע נאַכט גייט „עמעצער"

אום אין סאַד איבער די סטעשקעס און רוישט מיט די צווייגן. שטילינקערהייט גייט ער זיך אום, הין און הער. אפילו שקו-ריפּין שרעקט זיך, ער נורעט זיך איין נעבן איר אויפן גאַרב שטרוי און טרייסלט זיך, מאַכט-צו די אויגן, כּלומרשט ער הערט נישט... דאָס דאָזיקע פלעגט מאַרינקע אים פאַרטרויען שושקענדיק, ווי איינרוימענדיק אַ סוד, און אינם שושקען האָט זיך געהערט אַ שטילע פאַרבאָרגענע שרעק, וואָס האָט זיך באַלד נחן איבערגעגעבן, און אויף אַ ווײַלע פאַרקילט זיין הייס בלוט...

אין מיטן אַזאַ שמועס האָט זי נח איינמאָל אַ פרעג געטאָן:

— וווּ איז דיין מאַמע?

— כ'ווייס ניט — זאָגט מאַרינקע שטיל.

— און דיין טאַטע?

מאַרינקע האָט נישט געענטפערט.

— געשטאָרבן? ביסטו אַ יתומהלע?

מאַרינקע האָט שטיל דעם קאָפּ אַראָפּגעבויגן.

נח האָט אויף איר שטאַרק רחמנות געקראָגן. פון יענעם טאָג אָן האָט ער אָנגעהויבן זיך טיילן מיט איר מיט אַלע נאַ-שערייען, וואָס די מוטער פלעגט אים געבן. און פון זינט די פרוכטן אויף די ביימער זיינען צייטיק געוואָרן, בייטן זיי זיך איינס מיט דאָס אַנדערע: ער וואַרפט איר דורכן פּלויט אַרי-בער אַ שטיקל שבת-חלה און באַקומט דערפאַר, פון איר זייט, אַ שיינעם עפּל אָדער אַ באַר. אַמאָל, ווען די מוטער גיט אַ פופּיקל, ברעכט ער אָפּ פון אירעטוועגן אויך אַ ברעקל און דערלאַנגט איר דורכן לעכל. פיל מאָל האָט ער שטאַרק חשק געהאַט צו איר אין הויף אַריבער — נאָר עס גייט ניט: דער הויף איז געווען אַרום-און-אַרום פאַרשלאָסן, גאָר נישט צו צוטרעטן. נאָר איינמאָל, האַלטנדיק אין שמועס מכּוח סוסים,

האָט אים מאַרינקע שטילינקערהייט, לויט איר שטייגער, פאַר־טרויט, אַז בײַ דער מומען אין שטאַל שטייט אויך אַ פערד, און נישט קיין פערד — נאָר אַ פערדעלע, און הייסן הייסט עס „מוציק".

נח האָט זיך אָנגעכאַפּט:

— טאַקע? אַ קליינינקס? אַי, מאַרינישקע, ווייז מיר מוציקן, לאָז מיך אין שטאַל אַרײַן...

— ניין, ניין, ניין — האָט זיך מאַרינקע דערשראָקן — מע טאָר ניט!

— יאָ, יאָ, יאָ — שפּאַרט זיך נח איין — מע מעג!

און טאַקע באַלד געזומען קלעטערן איבערן הויכן פּלויט. מאַרינקע האָט אַ דערציטערטע געגעבן זיך אַ כאַפּ־אויף פון אָרט און פאַרבראָכן די הענט: „אַראָפּ, נאַי, אַראָפּ! די מומע וועט מיך הרגענען. אוי, גוואַלט, שוין קריך אַראָפּ!"

און נח האָט געמוזט אַראָפּ.

„וואָס ציטערט זי אַזוי פאַר איר מומען? — פלעגט זיך נח נאָכדעם טראַכטן מיט גרויס רחמנות אויף מאַרינקען און מיט שנאה צו דער אַלטער „מכשפה" — און ווי אַרום קומט מאַרינקע אַהער?"

מערער פון אַלע מאָל פלעגט ער זי שבת און יום־טוב באַדויערן. לעבעדיק און פריילעך גייט ער נאָכן שבתדיקן וואַרמעס אויפן הויף אַרויס, אַ פאַרפוצטער, אַן אויפגעלייג־טער, און דאָ טרעפט ער פון יענער זייט, ווי אַלע טאָג, מאַ־רינקען בײַ דער אַרבעט, און אַלץ איז אויף איר וואָכעדיק: דאָס פּנים, די קליידער, דאָס גאַנצע וועזן אירס. דעמאָלט פלעגט זי אים אויסזען אַזוי עלנד, אומגליקלעך

„פאַרוואָס איז זי נישט קיין ייִדישקע?" — האָט אים וויי געטאָן דאָס האַרץ. און כאַפּנדיק אַ מינוט, ווען די מומע קע־

רעוועט זיך אָפּ, פֿלעגט ער איר דורכן פֿלויט אַריבערוואַרפֿן עפּעס אַזוינס פֿון שבת־געבעקס: אַ האַלב פֿלעצעלע, אַ שטיקל שטרודל און נאָך אַזעלכע גוטע זאַכן, וואָס ער האָט ביי זיך אין קעשענע באַהאַלטן טאַקע פֿון אירעטוועגן.

אונטער חנינא־ליפּאס הויף און שקוריפּינשטשיכעס סאָד, פֿון יענער זייט געגנט, שטייט זיך פֿונדערווייטנס, ווי אַ שטילע אָפּגעזונדערטע וועלט — אַ וויסטער, ברייטער, פֿאַרגרייזערטער פּלאַץ. געערטנער און קאַשטאַנעס רינגלען דעם פּלאַץ אַרום, און אַרומגעצוימט איז ער מיט פֿאַרקאַנעס פֿון אַלע זייטן.

אָט אַהינצו פֿלעגט נח זיך אָפּט אַראָפּכאַפּן, פֿון זינט ער איז געוואָרן היימיש מיט דער אַרומיקער געגנט, געריסן דאָרט זויערע באַרלעך אָדער געזוכט פֿויגל־נעסטן.

איינמאָל אין אַ תמוז־טאָג איז נח אַהין אַוועק. די זון האָט געברענט אומדערבאַרעמדיק, פֿון די צעטריקנטע דערנער אויפֿן פּלאַץ זיינען אַזש פֿונקען געפֿלויגן — איז נח אַרויף און געזעצט זיך אויפֿן בוים.

שוין עטלעכע טעג טרעפֿט ער נישט מאַרינקען ביים לעכל קעגנִיבער: זי דאַרף היטן דעם סאָד, מע זאָל נישט גנבענען די צייטיקע פּרוכטן — און ער, נח, בענקט אַזוי נאָך איר. זיצנדיק אויפֿן בוים, קוקט ער זיך אום — און דער גאַנצער סאָד שקוריפּינשטשיכעס עפֿנט זיך פֿאַר זיינע אויגן. איין ווינקל אין עק סאָד גרענעצט זיך פּונקט מיטן פֿלויט פֿון פּלאַץ, אַזוי אַז צוויי־דריי ברעטלעך פֿונם פֿלויט זיינען ביי זיי שותּפֿותדיקע. דיביימער אין סאָד זיינען אַלע אָנגעלאָדן מיט פּרוכטן: בלאַנקענדיקע עפּל און גינגאלדענע

באַרן — נאָר ס׳איז אזוי ווייט צו דערלאַנגען. אפשר וועט ער דערזען מאַרינקען און זי צורופן? — אָבער נישטאָ זי. אַ פאַרטראַכטער איז נח פון בוים אַראָפּ און אַוועק צום ווינקל. די ברעטער פון פלויט — הויכע און פאַרשפּיצטע — אוממעגלעך צו איבערקריכן.

„ווען מע קאָן פון פלויט אַברעט אָפּרייסן — האָט אים אַ בליץ געטאָן אין קאָפּ — וואָלט ער דאָך געקאָנט מאַרינקען רעכט אָנקוקן".

און באַלד האָט ער גענומען צעשאַרן די ערד פון אונטער אַ ברעט. ער האָט געאַרבעט אויף אַלע כלים: מיט אַ שפּענדל, מיט די נעגל. נישט געדויערט קיין פערטל שעה און שוין דורכגעגראָבן צווישן ערד און פלויט אַ קליין גריבל, ווערליק אַ פויסט זאָל קאָנען דורך. ער שטעקט אַריין אַהין די האַנט — אײַ! אָפּגעבריט די האַנט אָן קראָפּעווע.

פלוצים זעט ער, פון יענער זייט אין לעכל שטעקט אַ הינטישע מאָרדע מיט אַ נאָז — שקוריפּין! דער הונט הויבט אָן ברומען און שמעקן, טרייסלט זיך מיטן גאַנצן קערפּער, שטופּט מיט גרויס מאַטערניש ביידע לאַפּעס מיט אַ שטיק קאָפּ אין גריבל אַריין, צעקראַצט עס בעת־מעשה מיט די נעגל, מיט דער נאָז, מיטן מויל און שפּאַרט זיך אַהין מיט אַלע כוחות, ווי זוכנדיק דאָס גריבל צו פאַרטיפערן. די זאַך גיט זיך אים נישט איין, הויבט ער אָן שטילערהייט וואָיען, ווי איינער זאָגט: „קומט ראַטעוועט!".

אין דער זעלבער מינוט האָט זיך מאַרינקע באַוויזן צווישן די ביימער. דער הונט האָט אויסגעגלייכט דעם קאָפּ, לויפט איר אַנטקעגן און שלעפּט זי צום גריבל.

— מאַרינקע! — רופט נח אויס דערפרייט.

— נאָי? — דערשרעקט זיך מאַרינקע און שטעלט זיך אָפּ — וואָס טוסטו דאָ?

— מאַרינקע, איך בעט דיך...

— גיי אַוועק, טאַקע שוין, — שלאָגט אים מאַרינקע איבער שטיל און שרעקעדיק — די מומע איז דאָ אין סאָד, קום מאָרגן... אינדערפרי... שקוריפּין!

מאַרינקע האָט דעם הונט אָפּייף געטאָן און פאַרשוווּנדן מיט אים צווישן די געדיכטע ביימער.

פול מיט עגמת-נפש איז נח צוריק אהיים געקומען. די גאַנצע נאַכט האָט ער געזוכט מיטלען, ווי אַזוי מיידט מען אויס די מחיצה, וואָס טיילט זיי פאַנאַנדער.

אויף מאָרגן איז ער אויפגעשטאַנען גאַנץ פרי, אַרויסבאַקומען ביים טאַטן פון אונטער דער בעט דאָס קליינע העקעלע, באַהאַלטן עס ביי זיך אונטער דער פאָלע און פון שטוב זיך שטיל אַרויסגעמאַכט.

אויפן הויף האָט ער אומגעריכט געטראָפן חנינא-ליפאַן שטיין ביים ברונעם און פאָיען דאָס פערד פון אַן אָנגעבויגענעם עמער. חנינא-ליפא האָט באַלד אויף אים אָנגעשטעלט אַ פאָר זויערע אויגן און אים אָפּגעגעבן „ברוך הבא":

— וווּהין איז, תכשיט?

נח האָט, אָנשטאָט צו ענטפערן, עפּעס אַ מורקע געגעבן גלאַט אין דער וועלט אַריין, און מיטן-קוק אַוועקגעפלויגן. נישטאָ קיין צייט — ער דאַרף גיכער לויפן אויפן פּלאַץ.

געקומען אַהין — איז שוין דער גאַנצער פּלאַץ פאַרפולט געוועזן מיט זונען-שיין, נאָר די שטעכעדיקע קוסטעס, אין שאָטן פון פלויט נעבן גריבל, האָבן נאָך געפינקלט, פייכטע פונם מאָרגן-טוי. נח איז פאַרזונקען געוואָרן צווישן די קוסטעס און אויפן שטעל גענומען זיך צו דער אַרבעט: דעם שפּיץ

הענקל פֿאַרהאַקט אונטערן ברעג פֿון ברעטל, דאָרט ווו דאָס ברעטל איז צוגעשלאָגן מיט אַ צוואָק צום אונטערשטן דרענגל, און מיט אַלע כּוחות אָנגעהאַנגען זיך אויפֿן הענטל. דאָס ברעטל האָט זיך אַ קליין ביסל אונטערגעגעבן — טרישך! אָפּגעשטאַנען און אַנטבלויזט אַ פֿאַרזשאַווערט פּיצל צוואָק, ווי אַ שוואַרצן צאָן. צווישן דעם ברעטל און דעם צווייטן האָט זיך אַ שפּאַלט געעפֿנט, ברייט ווי אַ פֿינגער. פֿון סאָד צווישן די ביימער האָט זיך דערהערט אַ שאָרך, דאָס גייט מאַרינקע מיטן הונט. נח האָט זיך מיט-אַמאָל אָנגעשטרענגט: איינס, צוויי, דריי — קראַך! און דאָס ברעטל איז געבליבן הענגען אויף איין אויבערשטן צוואָק — ווי אַ פֿאָרהאַנג. נח האָט אָפּגעוואָרפֿן דעם פֿאָרהאַנג אָן אַ זייט.

אַ כוואַליע פֿרישע, קילבלעכע לופֿט האָט אים פֿון סאָד אַ גלעט געגעבן איבערן צעהיצטן פּנים. נעבן לאָך פֿון אינעווייניק איז געשטאַנען מאַרינקע מיטן הונט.

— קום אַרויס — זאָגט איר נח, און האַלט צו דאָס ברעטל, וואָס איז אָנגעבויגן אָן אַ זייט.

מאַרינקע, צוזאַמען מיטן הונט, האָבן זיך ווי עס איז דורכגעשטופּט און אַרויס. די זון האָט איר מיט-אַמאָל אַ שמייס געטאָן אין פּנים מיט אַלע אירע גאָלדענע פֿעדעם — און פֿאַרבלענדט איר די אויגן. ביי מאַרינקען האָט זיך אַזש דער קאָפּ פֿאַרדרייט פֿון זיסקייט, שיין און רחבֿות. יעדער גרעזעלע, ווו זי גיט נאָר אַ קוק — שימערירט. האָט זי זיך דעם שטערן מיט דער האַנט פֿאַרשאָטנט און אַ שמייכל פֿון שטומער דאַנקבאַרקייט איז איר אויפֿן פּנים אַרויפֿגעשווומען.

— גוט, מאַרינִיטשקע, גוט? — פֿרעגט נח, אָננעמענדיק זי ביי דער האַנט, און קוקט איר גליקלעך אין די אויגן.

— זייער, נאָר, זייער — ענטפֿערט זי און קוועלט.

— אין סאָד, מאַרינישקע, ווּעסטו מיך אַריינלאָזן?
— אַריינלאָזן, נו, אַריינלאָזן.
— און עפּל ווּעסטו מיר געבן?
— וויפיל דו ווילסט.
— און באַרן? און פלוימען?
— אַלצדינק געבן, אַלצדינק...

נח האָט אָבער מער ניט געהערט. משוגע פאַר גרויס פרייד און יונגער אָנגעשטראָמטער קראַפט, גיט ער זיך פלוצים אַוואָרף אויף דער ערד, שטעלט זיך מיטן קאָפּ אַראָפּ און קערט זיך איבער, וואַרפנדיק מיט הענט און פיס, ווי אַ ראָד אויף פיר שפּיצן, וואָס קייקלט זיך פון זיך זעלבסט... דער הונט טאַנצט אים נאָך און קוילערט זיך מיט אים.

— מאַרינקע! — דערמאָנט זיך נח און גיט זיך פלוצים אַ כאַפּ-אויף — און אין סאָד ווען?!

— גיי מיר נאָך! — האָט אים מאַרינקע אַ שאָקל געגעבן מיטן קאָפּ — שקוריפּין!

שקוריפּין, וועלכער האָט געהאַלטן אין איין נישטערן און אַרומשמעקן דאָס גראָז, האָט פונדערווייטנס דערהערט דעם פייף און געלאָזט זיך לויפן נאָך מאַרינקען מיט נחן אין סאָד אַריין. נעבן גריבל איז נאָך געלעגן אויף דער ערד, ווי פאַרגעסן, דאָס קליינע העקל. מאַרינקע האָט דעם „פּאַר-האַנג" אָפּגעוואָרפן אָן דער זייט.

— אַריין!

און אַלע דריי זיינען באַלד אין סאָד פאַרזונקען.

נח איז געלאָפן, שורשענדיק, געשטופּט זיך דורך געדיכ-טע, שטעכעדיקע קוסטעס און צווישן שאָטנדיקעביימער. אַ לעבנס-לוסטיקער געזאַנג פון מאָרגן-פייגעלעך האָט אים איבערן קאָפּ געקלונגען, ווי די גלעזערנע קייטעלעך. אַ קילע,

זיסע פרישקייט האָט אים אויפגעמונטערט. ער לויפט — און ליכט=פלעקן, לענגלעך=קייַלעכיקע, לייַכטע און רירעוודיקע, ווי די גאָלדענע מייַזעלעך, גליטשן זיך אים איבערן פּנים, קאָפּ און קליידער, אויף=און=אָפּ, אויף=און=אָפּ. ער פילט, ווי זיי קיצלען אים מחיהדיק און וואַרעם איבער די באַקן. דער הונט יאָגט אים איבער און לויפט פאָרויס, און עס דאַכט, ער האָט זיך פאַרפלאָנטעט און ער צאַפּלט אין די נעצן פון צוזאַמענגעוועבטע ליכט און שאָטן — ניט אַרויסצוקריכן. אַראָפּגעבויגענע צווייַגן מיט עפּל, שווער באַלאָדן, האָבן זיך אָן נחס קאָפּ אַ שטויס געטאָן און אַ רייס=אַראָפּ דאָס היטל. ווי ער גיט אַ וואָרף מיט אַן אויג, איז צו זען נאָר עפּל, עפּל, עפּל: אויבן עפּל און אונטן עפּל, אַרום און אַרום איבערן גראָז אַלץ בלאַנקען עפּל און עפּל. נעבן שטרויען=ביידל, אונטערגעבעט מיט שטרוי, ליגן אָנגעשאָטן גרויסע און קליינע בערגלעך מיט פייַנע, שמעקעדיקע עפּל... „אויף די ווייַנשלביימער קוקן פון אונטער די בלעטער אַרויס פאַרגעסענע, איינזאַמע, שטאָק=שוואַרצע ווייַנשעלעך, קוקן שטילערהייט און ממזריש, ווי די לעבעדיקע אויגן; און דאָרט אין די קוסטעס פון אונטער אַ גרין בלעטעלע כאַפּט בגנבה אַ קוק אויף דער ווייסער וועלט אַרויס אַן איין=איינציק צנועדיק טרויבל פון אַ זיידענער מאַלינע...

נח איז געוואָרן ווי פאַרשכורט. די קילקייט פון די שאָטנס, דער געשמאַקער ריח פון די פרוכטן און דאָס צווייטשערן פון די פייגעלעך—דאָס אַלץ האָט אים באַרוישט און ווי פאַרדולט דעם קאָפּ. ער לויפט אום פראַנק=און=פריי פון בוים צו בוים, רייסט אָפּ אַן עפּל און בייסט אים באַלד אָן, וואַרפט אַ צווייטן אינגאַנצן אַוועק, לייגט אַ דריטן אין קעשענע...

מאַרינקע זאָגט אים נישט קיין קרום וואָרט — פאַר־קערט, זי העלפט אים נאָך אויסקלייבן די שענסטע און די צייטיקסטע און שטופּט אים טאַקע באַלד אָן אַ פולן שויס מיט פולע קעשענעס.

ווען נח איז ענדלעך צוריק אַהיים געקומען, פאַרשוויצט און פאַרסאַפּעט און איבערגליקלעך, די קעשענעס אָנגעפּאַקט מיט עפּל, באַרן און פלוימען, — האָט ער זיך ווידער נעבן טויער צונויפגעטראָפן מיטן פאָטער. אַ נס, וואָס חנינא־ליפּא האָט אים ניט באַמערקט: ער האָט גראָד באַדאַרפט העלפן עפּעס אַ פויער צו שטופּן דעם פולן וואָגן מיט ברעטער פון הויף אַרויס. נח האָט זיך אָפּגעטראָגן גלייך אין שטוב אַריין. דאָס העקעלע האָט ער צוריקגעלייגט אונטערן בעט, אַז קיין פויגל האָט ניט געוווּסט. און פאַר די עפּל מיט די באַרן מיט די פלוימען האָט ער שוין געפונען אַן אָרט אין שטאַל אויפן בוי־דעם, ווו ער האָט אין היי דאָס אַלץ פאַרבאַהאַלטן ביז אַ צייט...

איינמאָל האָט זיך נח ענדלעך אַראָפּגעכאַפּט צו שקו־ריפּינשטשיכען אויפן הויף. דאָס האָט אים מאַרינקע שטילינ־קערהייט און פאַרזיכטיק אַריינגעלאָזט, אַז די מומע זאָל, חלילה, נישט געוואָר ווערן. די ערשטע מינוט אויפן הויף ביי שקוריפּינשטשיכען האָט זיך פאַר נחן עפּעס ווי געעפנט אַ נייע וועלט. באַלד איז ער אַוועק צו דער שטאַל, ווו אַ העלפט איז אָפּגעצוימט פאַר די חזירים, אָנצוקוקן מוציקן. צו זיין באַדויערן, איז די שטאַל געווען פאַרשלאָסן, האָט ער דורך אַ שפּאַלט אַהין אַ קוק געכאַפּט. אַ שאַרפער ריח פון וואַרעמען מיסט האָט אים פון דער שטאַל אַרויס אַ זעץ גע־טאָן. אין דער האַלב־פינסטערניש פון שטאַל האָט ער מיט די אויגן אָפּגעזוכט מוציקן, וועלכער איז געשטאַנען איבער דער קאָרעטע און עפּעס אַזוינס געקייט.

נח איז געבליבן צוגעשמידט צום אָרט: „אוי, אוי, מו־ציקל" — גלעט ער אים מיט אַ ווייך געפּעסטעט קולכל און קאָן זיך אין אים זאַט ניט אָנקוקן. פון שטאַל אַוועק איז ער צו צום פּלויט, געשטעלט זיך אויף די שפּיצן־פינגער, און דורך אַ לעכל אַ בליק געטאָן צום טאַטן אין הויף. אים האָט עס אויסגעוויזן מאָדנע ווילד, וואָס ער שטייט גאָר ביי דער גויע אויפן הויף און קוקט צום טאַטן. ווען דער טאַטע מיט דער מאַמען זאָלן עס וויסן!...

דעם טאַטנס הויף האָט אויף באַקומען איצט אין זיינע אויגן אַ ניי אויסזען. אַלץ זעט עפּעס דאָרט אויס ניט ווי פריי־ער, עפּעס קומט דאָרט אויס אַלץ קאַפּויר און ס'האָט גאָר אַן אַנדער פּנים.

שש... אָט שטייט דער טאַטע אַליין.

„כי־כי־כי — צעלאַכט זיך נח אין דער שטיל, פאַררוקנ־דיק דעם קאָפּ צווישן די אַקסלען — דער טאַטע פאַרעט זיך דאָרט און ווייסט פון גאָרניט. אַז איך וויל, פאַרקרים איך מיר דאָס פּנים און שטעל אים אויס אַ צונג — קוקו! קוקו!"

חנינא־ליפּא דרייט אויס דעם קאָפּ פאַרוואונדערט — נח דערשרעקט זיך און רוקט זיך אָפּ.

עס האָבן זיך אָנגעהויבן די רעגנס, דערנאָך — שנייען.

די מומע זיצט גאַנצע טעג אין שטוב, און מאַרינקע מאַכט פון הויף אַרויס קיין טראָט ניט. זי ציטערט פאַר דער מומען מיט אירע בייזע אויגן. אַז די מומע זעט, גייט זי אפילו צום פּלויט ניט צו. און ווען זי דערהערט אפילו ציי־טנווייז, דורך אַ שפּאַלט, נחס שטילן רוף — מאַכט זי זיך אויף נישט הערנדיק. פון סאַד צום פּלאַץ איז שוין אויך ניטאָ

קיין צוטריט: די שיכטן שניי פאַרשטעלן. דער פלאַץ איז, ווי געווײנלעך, אָנגעשאָטן ביז העכער האַלב מיט שניי — גאָר נישט דורכצוקריכן. אַ ווײַסער ים!

נאָך פסח האָט חנינא-ליפא אָפּגעגעבן נחן אין חדר, און נח האָט שוין אַנדערע „געשעפטן”.

עס ציִען זיך טעג און וואָכן — נישטאָ נח. מאַרינקע קוקט-אויס אויף אים אין סאָד, זוכט אים אויפן פלאַץ — נישטאָ!

— ווּ איז ערגעץ נאָי? פאַרוואָס קומט ער ניט? — פרעגט מאַרינקע זיך אַליין...

און ווידער איז געוואָרן זומער.

מאַרינקע זיצט פאַרטראַכט און אַרום איר הערשט אַ טיפע זומערדיקע שטילקייט.

פלוצים, דערהערט זיך ביים שכן אויפן הויף אַ ווייבער. שער קוויטש: „נח! נח!!” — און מאַרינקע פאַרצאַפּלט זיך, לויפט גיכער צו צום פלויט. דאָס טויזנטסטע מאָל זוכט זי דאָרט אַ מינדסט שפּעלטיקל. שקוריפּין פילט איר האַרץ און העלפט איר זוכן. ער לויפט-לויפט פאָרויס, שפאַרט זיך אָן אַלע מאָל אָן פלויט מיט די פעדערשטע לאַפּעם, דראַפּעט און גראַבלט מיט די נעגל, שמעקט-שמעקט, — נאָר גאָרנישט געפינענדיק, גייט מאַרינקע שטיל צוריק צו דער פריזבע, נעמט שקוריפּינען אויף די קני אַרויף, קוקט אים אין די אויגן, און פלוצים טוליעט זי דעם הונט שטייף צו צום שויס, דריקט אים צו און ציטערט מיט אַלע אברים:

— שקוריפּין, ווּ איז נאָי?...